

Розділ 1

Туман був такий густий, що я ледве бачила свої лапи, відчайдушно намагаючись дістатися до дому. Вдалині почулося вовче виття.

Я не мала жодного уявлення, як довго вже йду. Може, десять хвилин? Чи пів години? Через цю жахливу погоду я втратила лік часу.

Щось з'явилося переді мною. Висока фігура, вкритата білим саваном.

Мій хвіст затремтів. Це була жива істота — чи я зіткнулася віч-на-віч із привидам?

— Хто ви? — запитала я тремтячим голосом. — Чого вам треба?

— Це я, — відповіла фігура.

Постать відсунула тканину з обличчя, і я побачила, що це містер Томпсон, соснова куниця із сусіднього будинку.

— Я саме вивішував це простирадло сушитися, коли почув, що ви йдете, докторе Кетсон, — сказав він. — На жаль, трохи в ньому заплутався.

Знову завив вовк.

— Я бажав би, щоб місіс Фрейзер із 227-а поводилася тихіше, — сказав містер Томпсон. — Вона так вие відтоді, як приєдналася до хору.

Містер Томпсон почепив простирадло на мотузку для білизни і попорпався в кишені.

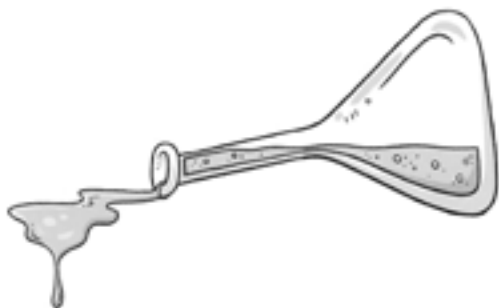
Він дістав листа, на якому було написано:

*Містеру Шерлоку Бонзу, найкращому у світі детективу.
221б, Баркер-стріт, Лондон.*

Угорі було надряпано: «ТЕРМІНОВО».

— Мене попросили передати вам це, — сказав він. — Недавно, коли вашого друга Шерлока не було вдома, це залишили тут дві собаки. Гадаю, йдеться про один із тих злочинів, які він так любить розкривати.

Я повернулася додому і застала Бонза в кабінеті. Він сидів у тому самому кріслі, вивчаючи той самий набір пробірок і склянок, що й тоді, коли я покинула його вісім годин тому.

Скільки подібних предметів можна нарахувати на столі Бонза?

Пробірка

Мензурка

Колба

Піпетка

— Ти кудись виходив? — запитала я. — Хтось дзвонив у двері, але йому довелося залишити листа містеру Томпсону.

— Я був удома, — відповів Бонз. — Але я, мабуть, так заглибився у свої експерименти, що не почув дзвінка. Поглянь на це!

Бонз підняв над столом мензурку з густою коричневою рідиною.

— Якщо я маю рацію, то саме зараз перебуваю на порозі створення речовини, яка зробить жувальні кістки на п'ятдесят відсотків зручнішими для жування, — промовив він. — Це змінить життя собак в усьому світі.

Шановний Шерлоку Бонзе!

**Ми відчайдушно потребуємо
Вашої допомоги.**

**Ми повернемося сьогодні
о восьмій вечора.**

Підпис

Габрієлла й Арчі

— Дивись, що ти пропустив, — сказала я, вручаючи йому листа.

Бонз понюхав його, відкрив і прочитав уголос.

Шерлок показав на годинник на стіні позаду нього. Була без двох хвилин восьма.

— Вчасно, — усміхнувся він. — Будемо сподіватися, що це не складний випадок, і я зможу повернутися до своєї рецептури жувальних кісточок, не втрачаючи занадто багато часу.

Він зняв гумові рукавички і вмовстився у крісло біля каміна.

У двері подзвонили, і я побігла відчиняти. На порозі стояли висока афганка з довгим світлим волоссям і маленький йоркширський тер'єр у круглих окулярах і жилеті. Я провела їх до кабінету.

— Габрієлла й Арчі? — запитав Бонз.

— Саме так, — підтвердила афганка. — Я дуже сподіваюсь, що ви зможете допомогти нам із чоловіком.

— Зроблю все, що в моїх силах, — відповів Бонз. — Зрештою, ви подолали неабиякий шлях аж із Трансильванії, щоб побачитися з нами.

— Так, це правда, — сказала Габрієлла. — Ми прибули останнім...

Вона завмерла і витріщилася на Бонза.

— А звідки ви це знаєте? — здивовано запитала вона.

— Я саме збирався вам розповісти.

Бонз взяв листа, який щойно отримав.

— Ви написали свого листа на фірмовому папері готелю «Барклі». Це найближчий готель до вокзалу Кетс-Кросс, куди зазвичай прибувають мандрівники з Європи. Отож я припустив, що ви подолали довгий шлях. Коли ви зайшли, я помітив, що ви обидва взуті у такі міцні черевики, які пасують до прогулянок у горах.

Бонз вказав на пару сонцезахисних окулярів, які Габрієлла заховала в кишеню.

— Для нашого клімату вони вам точно не знадобляться, — зауважив він. — Тож я припустив, що ви, мабуть, приїхали з гірської місцевості, де нещодавно насолоджувалися сонячною погодою. Кітпатські гори у Трансильванії відповідають цьому якнайкраще, принаймні, згідно з прогнозом погоди, який я прочитав у «Дейлі Моул» сьогодні вранці. До того ж, коли я понюхав вашого листа, я відчув слабкий запах собачого печива з фореллю та капустою, яке є найпопулярнішим у цій частині світу. Тож мені неважко було скласти все це до купи.

Арчі зааплодував своїми маленькими лапками.

— Так, так, — весело промовив він. — Здається, все, що ми чули про великого детектива, — правда. Хоча мушу вас попередити, що наш випадок не схожий на ті, з якими ви стикалися раніше.

Бонз відкинувся на спинку крісла і підпер підборіддя лапами.

— Випробуйте мене, — усміхнувся він.

Арчі ступив крок уперед і вступився своїми чорними оченятами в Бонза. Довге хутро навколо його очей затремтіло.

— Нам потрібна ваша допомога, — сказав він. — Тому що ми натрапили на привида.

Бонз пирхнув і похитав головою:

— У такому випадку я можу вирішити вашу справу просто зараз. Ви не могли бачити привида. Тому що привидів не існує. Так само, як не існує собак-перевертнів, котів-вампірів, мишей-русалок чи будь-яких інших надприродних істот, які тільки можна вигадати.

Він підвівся зі стільця і відчинив входні двері.

— Дякую за відвідини, — вклонився він. — Гарного дня.

Габрієлла кинулася за ним, стиснувши лапи.

— Ми боялися, що ви так скажете, — промовила вона. — Але я благаю вас хоча б вислухати нашу історію. Я навіть не уявляю, до кого звернутися, якщо ви відмовите нам.

Бонз повернувся до свого крісла, всівся і зітхнув.

— Гарзд, — сказав він. — Але мені потрібні факти, а не казки.

Габрієлла вийшла в центр кімнати і втупила свої помаранчеві очі в Бонза.

— Кілька місяців тому я отримала листа, в якому повідомлялося, що мій дядько Григоре помер, — сказала вона. — Це стало для мене шоком, хоч я не бачила його багато років. Я виїхала з Трансильванії, коли була ще цуцням, і більше ніколи не поверталася туди.

— Ми мали намір поїхати, — втрутився Арчі, — але мене дуже нудить у дорозі, особливо якщо сєе сонце. Розумієте, у мене завжди було дуже густе хутро. Це у мене з материнського боку.

Бонз підняв лапу, щоб змусити його замовкнути, й озирнувся на Габрієллу.

